

Karol Józef Wojtyła

Karol Józef Wojtyła se narodil 18. května 1920 v polských Wadowicích, jako třetí dítě do rodiny armádního důstojníka Karola Wojtyły st. (*1879 †1941) a jeho manželky Emilie, rozené Kaczorowské (*1884 †1929). Jeho staršího bratr Edmund se narodil v srpnu 1906 a vystudoval medicínu na Jagellonské univerzitě. Bratr však umřel v roce 1932 po tom, co se nakazil spálou od své pacientky. V roce 1914 se narodila sestra Olga, která zemřela jen pár týdnů po narození. Karol Józef byl pokřtěn 20. června v kostele Obětování Panny Marie. Jméno Karol dostal po otci. Druhé jméno Józef, dostal po maršálu Józefu Piłsudském (jenž deset dní před jeho narozením porazil bolševická vojska u Kyjeva) nebo na počest císaře Františka Josefa I. (v jehož armádě sloužil jeho otec). Rodina a přátelé ho však v dětství nazývali *Lolek*. Když mněl Karol 9 let, umřela ve věku 45 let na vleklý zánět srdce a ledvin, také jeho maminka. Po zbytek dětství a dospívání tak vyrůstal pouze s tatínkem.

Po smrti maminky Emilie, kapitán Wojtyła a jeho syn zavedli přísný domácí režim. Před školou, která začínala v osm hodin, brzy vstali, pomodlili se a posnídali. Když se stal ministrantem, často chodili na sedmou do kostela Panny Marie na ranní mši. Dopoledne byl potom ve škole. Brzy odpoledne jej otec vyzvedl a šli spolu na oběd do nedalekého hostince. Následovaly asi dvě hodiny hraní, potom přišly na řadu domácí úkoly a lehká večeře, kterou otec vařival doma. Večer, když bylo hezky, chodili spolu na procházky. Jeho otec hovořil plynně německy, a proto také doma Karola systematicky učil tomuto jazyku. Čítávali spolu Bibli a modlili se růženec. Po létech už jako Jan Pavel II. napsal: *„Moje dětská a mladá léta jsou spojena především s postavou otce. Viděl jsem zblízka jeho život, viděl jsem,*

jak na sebe byl náročný, viděl jsem, jak poklekal k modlitbě. To bylo nejdůležitější v oněch letech, jež znamenají mnoho v období dospívání mladého člověka. Otec, který byl na sebe náročný, v určitém smyslu nemusel být náročný na syna. Jak jsem se na něho díval, naučil jsem se, že člověk má klást požadavky sám na sebe a snažit se své povinnosti splnit.“

V chlapeckém věku se Karol rád věnoval kopané, plavání, bruslení a pěším výletům do okolí Wadowic. Po základní škole studoval chlapecké gymnázium. Škola mu poskytla kvalitní vzdělání, které si navíc doplnil studiem řečtiny a latiny, které se stali jeho celoživotní zálibou. Díky otci se seznámil s polským romantismem, a doma i ve škole intenzivně pročítal polské literární klasiky. Tento zájem prohloubil i jeho aktivní činností v divadelních spolcích působících při kostele a škole. Po úspěšném absolvování středoškolského vzdělání začal studovat polonistiku na filozofické fakultě Jagellonské univerzity. V rámci studia chodil na výuku polské etymologie, fonetiky a tvarosloví, účastnil se přednášek o interpretaci literárního textu, na úvod do středověké, novověké a současné polské poezie, dramatu a prózy a úvodu do ruského jazyka a staroslověnštiny. Ve volném čase se zapojil do divadelní činnosti, vstoupil do několika recitačních skupin, stal se členem Kroužku studentů polonistiky a začal se také vzdělávat ve francouzštině. Jeho studium přerušila druhá světová válka, kdy si musel naléhavě sehnat trvalé zaměstnání, aby nebyl deportován k nuceným pracím v Německu. Pracoval proto v kamenolomu, kde se těžil vápenec pro výrobu sody v chemičce. Také pracoval u čističky odpadních vod.

Na podzim roku 1942 zažádal v rezidenci krakovského arcibiskupa o přijetí za kandidáta kněžství. Jeho žádosti bylo vyhověno a stal se jedním z prvních deseti

seminaristů, jejichž studium muselo kvůli nacistickým represáliím probíhat v ilegalitě. Při vzpomínkách na otce a formování jeho touhy stát se knězem řekl: *„Nikdy jsme spolu nemluvili o kněžském povolání, ale příklad mého otce, byl jistým prvním domácím seminářem.“*

Po dvou letech studia získal v roce 1944 dvě nižší svěcení. V roce 1944 mněl velmi vážnou nehodu, při které do něj vrazilo německé nákladní auto. Mněl otřes mozku a četná poranění. Musel ležet dva týdny v nemocnici na lůžku. Byla to pro něho, jak sám později napsal, zvláštní *„doba rekolekcí, která mu Pán Bůh vymyslel.“*

V říjnu 1945 nastoupil do posledního ročníku teologie a začal si přivydělávat jako odborný asistent v nižších ročnících. Téhož roku získal další nižší svěcení. Z vlastního rozhodnutí žil ve velké chudobě. Když od svého přítele dostal nový svetr, dal ho při nejbližší příležitosti žebrákovi. V roce 1946 úspěšně složil teologické zkoušky vyžadované ke kněžskému svěcení a byl vysvěcen na podjáhna. O tři týdny později byl vysvěcen na jáhna. Dne 1. listopadu 1946 se po tradičním obřadu stal knězem. Následně odcestoval do Říma, kde měl po následující dva roky pokračovat v doktorském studiu teologie na papežském Athenaeu sv. Tomáše Akvinského. V San Giovanni Rotondo se setkal se stigmatikem a mystikem otcem Piem, a vyzpovídal se u něho. Setkání s tímto svatým kapucínem na něj udělalo obrovský dojem. Karol Wojtyła dále úspěšně studoval. Magisterské zkoušky vykonal v roce 1947, doktorské zkoušky v roce 1948. Po návratu ze studií působil jako kaplan v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve vesnici Niegowic. Později působil ve farnosti sv. Floriána v Krakově. Jako první zahájil program předmanželských přípravy v dějinách krakovské arcidiecéze. V letech 1953-1954 obdržel dva doktorské

tituly a zahájil profesorskou dráhu jako docent filozofické etiky na filosofické fakultě Katolické univerzity v Lublinu.

V roce 1958 ho papež Pius XII. jmenoval do funkce krakovského pomocného biskupa a současně titulárního biskupa v Ombi. Na svůj biskupský erb přijal slova *Totus Tuus* (Celý tvůj). Tuto výzvu přijal z traktátu *O pravé pobožnosti k Panně Marii* od sv. Ludvíka Maria Grignona de Montfort. V roce 1962 se stal kapitulním vikářem krakovské arcidiecéze. Papež Pavel VI. ho v roce 1963 jmenoval krakovským arcibiskupem. Pracovní den nového arcibiskupa začínal v půl šesté ráno a končil kolem jedenácté v noci. Nejvíce času mu zabíraly pastorační návštěvy a setkání s početnými diecézními výbory. Jako metropolitní arcibiskup měl na starosti pět diecézí. Přejížděním z jedné diecéze do druhé trávil tolik času, že mu jeho šofér do auta namontoval pracovní desku, aby mohl za jízdy pracovat. V tomto období vznikla jeho první kniha nazvaná *Láska a odpovědnost*. Ve své knize napsal: „*Láska není nikdy dovršená, ženě a muži je pouze daná, ale vždy je zároveň úkolem. Tak je třeba se na ni dívat: láska jaksi nikdy není, ale jen se ustavičně stává – podle vkladu každého člověka, podle jeho základní angažovanosti.*“ Arcibiskupem žil i nadále skromným životem. Neměl bankovní účet ani osobní hotovost, o jeho potřeby se starala arcidiecéze. Pokud mu nějaký kněz nebo farník dal peníze, obálku ani neotevřel a předal ji tentýž den někomu, kdo ji právě potřeboval.

Zdroje:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Jan_Pavel_II.#cite_note-12

http://www.milujte.se/storage/1187167331_sb_strnkyznahled-02-2007-10-17.pdf

<http://www.milujte.se/storage/dalsi/milujte-se-2007-3.pdf>